

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Tre om Een

Citation: Winther, Christian: "Tre om Een", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid80010/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Der hørte de fra Dybets Skjød
Hiin bittre Jammer kiinge;
En Plet frembobled blodigrød
Og bredte sig i Ringe.
Forfærdet stod de fause Mænd
Og stirred over Voven,
Mens Alt død stille blev igjen
Og Fuglen sang i Skoven.

Ung *Ivar Skot* forlod sin Bo
Og ind i Skoven rendte;
Hans Hjerte fandt ei Fred og Ro,
Hvorhen sin Fod han vendte.
I Verden Intet meer ham bandt
Til Glæden og til Livet;
En mørk Novemberdag man fandt
Ham druknet mellem Sivet.

TRE OM EEN.

Der roede tre Matroser fra Skib imod Strand;
De var just komne hjem fra fremmede Land.

Deres Trøier var af Silke, deres Kiste var tung,
Guld havde de baade i Fikke og Pung.

Deres Kind var som Mahogny, deres Haar som Iben
Med Paradis=Abild de spillede Bold.
holt;

De Ørenringe blinked bag deres sorte Skjæg.
Ind traadte de i Kroen og slog Døren mod Væg.

Saa satte de sig ned ved Bord og paa Bænk:
»Kromoder! luk op for Skab og for Skjenk!«

»For Skab og for Skjenk kan jeg snart lukke op;
Hvor har I nu vel tumlet Eders lystige Krop?«

»Saa langt af Led vi seiled, saa viden om vi foer;
Sidst komme vi fra Landet, hvor Guldtræet groer.«

»Og kommer I fra Landet, hvor Guldtræet groer,
Saa skal den klare Viin stande for Jer paa Bord.«

»Hvor er saa din Datter, med Rosen paa Kind?
Lad flux hende gange for Matroserne ind.«

»Hvad vil I saa min Datter? hun kommer tidsnok.
Hun spænder sine Skoe og fletter sin Lok.«

»Kromoder, hør! din Datter saa frisk og saa fiin,
Skal skjenke for os og sætte Smag paa din Viin.«

Ind traadte hun for Bordet; og det er vist og sandt,
Det var dem alle Tre, som en Stjerne oprandt.

Den Første tog Pigen ved hendes Haand saa hvid:
»Min Skat skal du være fra nu til evig Tid.«

Han ledte hende frem og fik hende til Bords:
»Hos mig skal du sidde evindeligt til Roers.«

Den Anden hende klapped ved hendes Kind saa
blød:
»Med mig skal du seile gennem Liv og til Død.«

Saa drak han hende til og rakte hende Glas:
»Paa Farten skal du være mig Stjerne og Compas.«

Den Tredie sad stille og tænkte saa ved sig:
»Engang kommer Turen vel ogsaa til mig.«

Han talte med sit Øie, han talte med et Vink;
Og Jomfruen svared saa lønligt med et Blink.

Men Kromoder tænkte saa listeligt i Sind:
»Jeg veed nok, hvem der farer for den føieligste
Vind.«

De Tvende kasted hid og did saa skulende Blik,
Og tause ud ad Døren med hinanden de gik.

Paa grønne Eng derude de førte op en Dands,
Saa Liv og Død det gjældte, om Jomfruens Krands.

Den Tredie han smidsked: »At slaaes gjør intet
Gavn!
Kom, kys mig, min Fæstemø! og tag mig i Favnl«

Og det var Kromoder, hun ud af Vindvet saae:
»Hold op nu at kives, lad være nu at slaae!

Gjør nu, som jeg siger, forliges og kom!
Der er slet Intet meer for Jer at djævles om!»

De To tilbage humped med Næserne i Blod;
Op stod da den Tredie og traadte dem imod.

I Dør han stod og raabte med listige Blik:
»See her, Kammerater! det Bedste jeg dog fik!»

I Dør han stod og vinked med hendes Jomfrus-
krands:
»Kom hid, Kammerater! til mit Bryllup og dands!«

SKATTEN.

»Nei, Karen! gaae ei bort i Nat,
I Skoven følt det hvæser;
Paa Bjerget Stien er saa brat,
Det er saa koldt og blæser.

Til Sengs er Ræven gaet alt
I lune Hul paa Skrænten;
Og trygt i Fjeldets snevre Spalt
Paa Reden kurer Glenten.«

»Jovist, vor Moer! jeg maa afsted,
Jeg tør ei længer lente;
Her ved din Rok en Stund, jeg veed,
Du nok vil paa mig vente.

To Timer gaaer nok eller tre,
De snarligt er henfløine;
Naar saa jeg kommer, skal du see,
Hvor du vil gjøre Øine!«

»Men hvis det skulde galt dig gaae,
Hvad vilde Jens saa sige?«
»Mig tænker Jens ret aldrig paa,
Jeg er en fattig Pigel« —

Og Karen gik, hun vidste godt
At finde Vei bag Lunden;
En Skat, meer værd end Teen og Tot,
Laae hist ved Egen bunden.